

ΕΝΑ ΔΕΝΤΡΟ... ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Τὸ δέντρο

Σ' ἓνα ἄχαρο πεζοδρόμιο μιᾶς πολὺβουης πολιτείας ἦταν κάποτε ἓνα ἄσχημο παραμελημένο δέντρο. Κανείς δὲν τὸ πρόσεχε. Κανείς δὲν τὸ φρόντιζε. Κανείς δὲν τοῦ ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία. Τὰ φύλλα του εἶχαν μαραζώσει, εἶχαν πέσει ἀπὸ καιρὸ κι εἶχε ἀπομείνει γυμνὸ, σκονισμένο καὶ καχεκτικὸ.

Ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει τοῦ δάσους τὴ δροσιά. Δὲν εἶχαν κελαηδήσει ποτὲ στὰ φύλλα του πουλιά, μὲ δυσκολία νὰ τὸ ἄγγιζε ποῦ καὶ ποῦ κάποια πονετικὴ ἠλιαχτίδα ποῦ γλιστροῦσε στὰ κρυφὰ ἀνάμεσα στὶς μουντὲς καὶ ἄχαρες πολυκατοικίες ποῦ τὸ περιστοιχίζαν.

Οἱ περαστικοὶ διάβαιναν δίπλα του μὲ ἀδιαφορία, βλοσυροὶ καὶ βιαστικοί, χωρὶς νὰ τοῦ δίνουν καθόλου σημασία, μερικοὶ μάλιστα πετοῦσαν ἀποτσιγάρα, φλούδια ἀπὸ κάστανα καὶ λερωμένα χαρτομάντηλα κι ἄλλοι φτύνανε στὸ χωμάτινο τετραγωνάκι γύρω ἀπὸ τὴ ρίζα του.

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, κατάλαβε ἀπὸ κάτι μηχανικοὺς μὲ σκοῦρες καμπαρντίνες καὶ κρεμαστὰ μουστάκια, ποῦ ἔσκυβαν καὶ μουρμούριζαν κι ὅλο μετροῦσαν σκυθρωποί, ὅτι θὰ πλάταιναν τὸ δρόμο πλάι του. Κι ἂν συνέβαινε αὐτό, τί τύχη τὸ περίμενε; Θὰ τὸ πελέκιζαν, θὰ τὸ ξερίζωναν; Θὰ τὸ πετοῦσαν μήπως στὰ σκουπίδια;

Έκείνο τὸ χριστουγεννιάτικο δειλινὸ τὸ δέντρο αἰσθανόταν πῶς παραμελημένο, πῶς παραπονεμένο ἀπὸ ποτέ. Στὰ ὀλόφωτα παράθυρα γύρω του διέκρινε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς κουρτίνες χριστουγεννιάτικα ἔλατα, πού χαρωπὰ παιδιὰ τὰ στόλιζαν μὲ κόκκινα κεριά, καμπανοῦλες, ἀγγελούδια, ἀσημένια πέταλα καὶ γιορτινὲς γιρλάντες καὶ ζήλευε. Ζήλευε πολὺ. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἔτσι κι αὐτό. Χριστουγεννιάτικο ἔλατο στὴ θαλπωρὴ ἑνὸς σπιτιοῦ. Νὰ τὸ φροντίζουν, νὰ τὸ στολίζουν, νὰ τὸ καμαρώνουν...

Τὸ παιδί

Ήταν κι ἓνα παιδί. Τὶς μέρες ἔκανε δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ. Τὰ βράδια κοιμόταν στὸ πάτωμα ἑνὸς κρύου πλυσταριοῦ στὴν αὐλὴ ἑνὸς ἐγκαταλελειμμένου κτιρίου μὲ ἐτοιμόρροπα μπαλκόνια. Κανείς δὲν τὸ πρόσεχε. Κανείς δὲν τὸ φρόντιζε. Κανείς δὲν τοῦ ἔδινε τὴν παραμικρὴ σημασία. Τὰ μάγουλά του εἶχαν χλωμιάσει, τὰ χέρια του εἶχαν ροζιάσει, τὰ μάτια του εἶχαν γεμίσει θλίψη.

Ποτὲ δὲν εἶχε γνωρίσει τὴ ζεστασιά μιᾶς ἀγκαλιᾶς, τὴ θαλπωρὴ ἑνὸς ἀληθινοῦ σπιτιοῦ.

Έκείνο τὸ κρύο χριστουγεννιάτικο βράδυ τὸ ἀγόρι αἰσθανόταν πῶς παραμελημένο, πῶς παραπονεμένο ἀπὸ ποτέ, γιατί εἶχε μάθει ὅτι μετὰ τὶς γιορτὲς θὰ κατεδάφιζαν τὸ μιζεροκτίριο μὲ τὸ πλυσταριὸ καὶ δὲν θὰ ἔχε ποῦ νὰ μείνει.

Τυλιγμένο στο τριμμένο του παλτό, κοιτούσε απ' τὰ φωτισμένα παράθυρα τὰ λαμπερά σαλόνια με τὰ γκι και τὰ μπαλόνια, τὶς φρουτιέρες με τὰ ρόδια και τὰ χρυσωμένα κουκουνάρια, ἔβλεπε γελαστά ἀγόρια και κορίτσια νὰ κρεμοῦν στὰ χριστουγεννιάτικα δέντρα πλουμίδια ἀστραφτερά και ζήλευε. Ζήλευε πολὺ, πόσο θὰ 'θελε νὰ στόλιζε κι αὐτὸ ἓνα ἔλατο σὲ κάποιου τζακιῦ τὸ ἀντιφέγγισμα, με τὰ δῶρα ὑποσχέσεις μαγικὲς ὁλόγουρά του...

Πῶς τὸ 'φερε ἡ τύχη ἔτσι κι ἐκεῖνο τὸ χριστουγεννιάτικο βράδυ και συναντήθηκαν κάποια στιγμή τὸ δέντρο ἐκεῖνο κι ἐκεῖνο τὸ παιδί...

Ἡ συνάντηση

Ἐκεῖνο τὸ δειλινὸ τὸ παιδί γυρνοῦσε ἄσκοπα στοὺς δρόμους τῆς πολὺβουης πολιτείας. Κάθε τόσο σταματοῦσε σὲ κάποια βιτρίνα. Κόλλαγε τὴ μύτη του στὸ τζάμι και κοιτούσε με μάτια ἐκστατικά ὅλα ἐκεῖνα τὰ λαχταριστά, σὲ μιὰ βιτρίνα λόφοι ἀπὸ μελομακάρονα, κουραμπιέδες και πολὺχρωμα τρενάκια φορτωμένα με σοκολατάκια, σὲ μιὰ ἄλλη ζαχαρένιο Ἁγιο-Βασίληδες με μύτες ἀπὸ κερασάκια και μιὰ παραμυθένια πριγκίπισσα ἀπὸ πορσελάνη νὰ κοιτάζει ἀπὸ τὸ ἀφιδωτὸ παράθυρο ἑνὸς φιλντισένιου κάστρου και λίγο παρακάτω, σὲ μιὰ ἄλλη βιτρίνα, μιὰ ὄνειρεμένη τρόικα με ἓναν πρόσχαρο ἄμαξά, μολυβένια στραπιωτάκια με κόκκινες στολὲς καβάλα σὲ ἄλογα πιτσιλωτὰ νὰ καλπάζουν στοιχισμένα στὴ σειρά και στὸ βάθος ἓνα ὀπάλινο παλάτι σὲ μιὰ χιονισμένη στέπα.

Ἔτσι ὅπως περπατοῦσε με τὰ μάτια στραμμένα στὶς καταστόλιστες βιτρίνες, ἔπεσε ἄθελά του πάνω σ' ἓναν περαστικὸ με καμηλὸ παλτὸ και γκρενὰ κασκὸλ ποὺ γύριζε στὸ σπῖτι του φορτωμένος με σακοῦλες και πακέτα ποὺ φύγανε ἀπὸ τὰ χέρια του, σκόρπισαν στὸ δρόμο ἐδῶ και κεῖ. Τὸ παιδί ἔχασε τὴν ἰσορροπία του, γλίστρησε, τὸ κεφάλι του χτύπησε με φόρα στὸ πεζοδρόμιο, ἔνωσε μιὰ σκοτοδίνη. Ὁ περαστικὸς τοῦ 'βαλε ὀργισμένος τὶς φωνές, τὸ κατσάδιασε γιὰ τὰ καλὰ.

Τὸ ἀλητάκι σηκώθηκε, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, κατηφόρισε παραπατώντας ἓνα σοκάκι μὲ μία ὑπαιθρια ἀγορά, ἔστριψε ἓνα δυὸ στενὰ καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο μὲ τὸ παραμελημένο δέντρο. Σταμάτησε λαχανιασμένο νὰ πάρει ἀνάσα, ἀπὸ τὰ φωτισμένα παράθυρα, τὰ χλωπισμένα, ἀχνοφαίνονταν τὰ γιορτινὰ σαλόνια μὲ τὰ ἔλατα τὰ στολισμένα.

- **Ὅμορφα δὲν εἶναι;** Ἀκούει τότε μιὰ φωνή.

Ἦταν τὸ δέντρο τοῦ δρόμου.

- **Πολύ.** Ἀποκρίθηκε τὸ παιδί, χωρὶς νὰ παραξενευτεῖ καθόλου ποὺ ἓνα δέντρο μιλοῦσε, τοῦ ἄρεσε νὰ τοῦ μιλάει κάποιος χωρὶς νὰ τὸ σπρώχνει, χωρὶς νὰ τὸ κατσαδιάζει, χωρὶς νὰ τὸ ἀποπταίρει.

- **Στόλισέ με!** - ψιθύρισε τὸ δέντρο - **Στόλισέ με καὶ ἐμένα ἔτσι!**

- **Μακάρι νὰ μποροῦσα!** Πικρογέλασε τὸ παιδί.

- **Προσπάθησε, σὲ παρακαλῶ.** Ἴσως αὐτά, ξέρεις, νὰ ἔναι τὰ στερνὰ μου Χριστοῦγεννα, νὰ μὴν δῶ ἄλλα.

- **Γιατί τὸ λὲς αὐτό;**

- Ἦκουσα ὅτι θὰ πλατύνουν τὸ δρόμο, πελέκι ἢ ξεριζωμὸς μὲ περιμένει, ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ... Δὲν εἶμαι σίγουρο ἀκόμα.

Τò παιδί σκέφτηκε ὅτι θὰ κατεδάφιζαν τὸ ἑτοιμόρροπο κτίριο μὲ τὸ ξεχαρβαλωμένο πλυσταριό, τὸ καταφύγιό του. Σὲ λίγο δὲν θὰ ἔχε οὔτε ἑκεῖνο ποῦ νὰ μείνει. Σὲ κάποιον χαρτόκουτο ἴσως;

- **Στόλισέ με!** Παρακάλεσε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ δέντρο. Τὸ παιδί κοίταξε ὀλόγυρά του.

- **Μὲ τί;** Ἀπόρησε.

- **Ὅ,τι νὰ ἔναι... κάτι θὰ βρεῖς ἐσύ!! Δὲν μπορεῖ.**

- **Καλά... Ἀφοῦ τὸ θέλεις τόσο πολὺ, κάτι θὰ βρῶ νὰ σὲ στολίσω...**

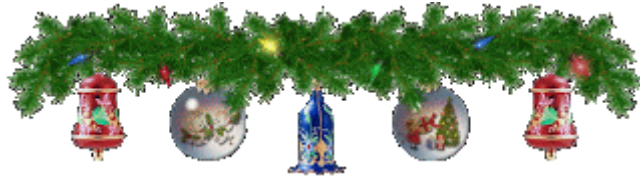
Συμφώνησε τὸ παιδί κι ἄρχισε νὰ ψάχνει.

Τὰ στολίδια

Ἐκείνη τὴ στιγμή, λὲς καὶ κάτι ψυχανεμίστηκε ὁ οὐρανός, ἔπιασε νὰ χιονίζει, τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνό... Χάδι ἀπαλὸ σκέπαζε ἀνάλαφρα μὲ πάλλευκες νιφάδες στὰ ὀλόγυμνα κλωνιὰ τοῦ παραμελημένου δέντρου.

Πῆρε τότε τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ κάτι νὰ ἀστράφτει λίγο παραπέρα. Μιὰ παρέα πλουσιόπαιδα, ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ δρόμο λίγο νωρίτερα, εἶχαν πετάξει χρωματιστὰ χρυσόχαρτα ἀπὸ τὶς καραμέλες ποὺ ἔτρωγαν μὲ λαιμαργία τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Τὸ ἀγόρι μάζεψε ἕνα ἕνα τὰ πεταμένα χρυσόχαρτα, τὰ μάλαιξε μὲ τὰ δάχτυλά του καὶ ἔπλασε ἀστραφτερὲς πράσινες μπλὲ καὶ βυσσινόχρωμες μπαλίτσες, μετὰ ξήλωσε τὰ κουμπιὰ τοῦ φθαρμένου παλτοῦ καὶ μὲ τὶς κλωστὲς κρέμασε τὶς φανταχτερὲς μπαλίτσες στὰ χιονοσκέπαστα κλωνιὰ τοῦ δέντρου.

- **Εύχαριστώ! Είπε το δέντρο**, ανατριχιάζοντας απ' τή χαρά του.

- **Με τί άλλο άραγε νά το στολίσω;** Μονολόγησε τὸ παιδί.

Λές κι εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια του, μιὰ νοικοκυρὰ τρεῖς δρόμους παρακάτω ἄδειασε μὲ φόρα απ' τὸ παράθυρο μιᾶς κουζίνας μία λεκάνη μὲ σαπουνάδα σὲ μία πλακόστρωτη αὐλή. Ὁ ἄνεμος πήρε ἓνα πανάλαφρο σύννεφο ἀπὸ σαπουνόφουσκες καὶ τὶς ταξίδεψε παιχνιδίζοντας μαζί τους, τὸ ἀγόρι τὶς εἶδε νὰ πλησιάζουν στραφταλίζοντας στὸ φεγγαρόφωτο, τὶς κοίταξε μὲ τέτοια λαχτάρια ποὺ ἐκεῖνες, λές καὶ κατάλαβαν τὴν ἐπιθυμία του, ἄφησαν τὸν ἄνεμο νὰ τὶς φέρει ἓνα - δυὸ γύρους καὶ νὰ τὶς κρεμάσει στὰ κλωνιά τοῦ δέντρου.

- **Ὅσο πάω κι ὀμορφαίνω!** Καμάρωσε τὸ δέντρο.

- **Σίγουρα ὀμορφαίνεις!** Συμφώνησε τὸ ἀγόρι σφίγγοντας γύρω του τὸ παλτὸ γιατί ἔκανε πολὺ, πάρα πολὺ κρὺο...

- **Κοίτα! Ἔρχονται!**

Ἐνα φωτεινὸ σύννεφο πλησίαζε τρεμοπαιζοντας στὸ σκοτάδι.

- **Ἐλάτε!** Τὶς κάλεσε μὲ τὸ βλέμμα τὸ παιδί.

Καὶ οἱ πυγολαμπίδες, λάμπες ἀλλόκοσμες, τρεμοσβήνοντας ὄνειρικά, κάθισαν νεραϊδιένιες γιρλάντες στὰ κλωνιά τοῦ δέντρου.

Τὸ κρὺο γινόταν ὅσο πῆγαινε πὶθὸ τσουχτερό. Τὸ χιόνι ἔπεφτε ὀλοένα πὶθὸ πυκνὸ. Τὸ ἀγόρι σήκωσε τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ καὶ τότε τὸ εἶδε! Εἶδε τὸ πεφταστέρι κι ἐκεῖνο, λές καὶ συνάντησε τὸ

βλέμμα του, διέγραψε στο σκοτάδι μία φαντασμαγορική χρυσαφένια τροχιά και άκούμπησε άπαλά στην κορφή του δέντρου.

Και ήταν τώρα πράγματι όμορφο το δέντρο λουσμένο στο φεγγαρόφωτο με τα χρυσαφένια μπαλάκια να στραφαλιίζουν, τις σαπουνόφουσκες να σιγοτρέμουν, τις πυγολαμπίδες να αναβοσβήνουν κέντημα δαντελένιο στα χιονισμένα του κλωνιά και το πεφταστέρι ν' ανασαίνει χρυσαφένιο φως στην κορφή του.

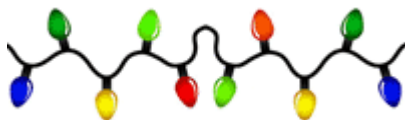
- **Μ'** έκανες τόσο, **μὰ** τόσο **ὄμορφο** - **εἶπε** τὸ δέντρο στὸ παιδί - **Σ'** **εὐχαριστῶ** **πολύ.** **Σ'** **εὐχαριστῶ** **ἀληθινά...** **Πόσο** **θὰ** **ἔθελα** **νὰ** **μποροῦσα** **νὰ** **σοῦ** **χάριζα** **κι** **ἐγὼ** **ἓνα** **δῶρο...**

- **Μπορεῖς!** Ἀποκρίθηκε τὸ παιδί χουχουλίζοντας τὰ χέρια - **Ἄσε** **με,** **σὲ** **παρακαλῶ,** **νὰ** **κάθισω** **στὴ** **ρίζα** **σου** **γιὰ** **λίγο.** **Νιώθω** **τόσο,** **μὰ** **τόσο** **κουρασμένο,** **πονάω...** **καὶ** **δὲν** **ἔχω** **ποῦ** **νὰ** **πάω...**

- **Ἀμέ!** Ἔλα, **κάθισε.** **Κάθισε** **στὴ** **ρίζα** **μου** **ὅσο** **θέλεις.** **Εἶπε** τὸ δέντρο.

- **Καὶ** **νὰ** **δεῖς...** **Θὰ** **κάνω** **ἐγὼ** **μία** **εὐχὴ** **γιὰ** **σένα.**

Τὸ παιδί σήκωσε τὸ γιὰκᾶ, τυλίχτηκε στὸ παλιὸ του πανωφόρι, κάθισε στὸ χιονοσκέπαστο πεζοδρόμιο, ἀγκάλιασε τὸ κορμὶ τοῦ δέντρου καὶ σφίχτηκε ὅσο μποροῦσε πρὸ κοντὰ του.

Τὸ ταξίδι

Τὸ χιόνι ἔπεφτε γύρω του. Πάνω του πυκνὸ. Ὅλο του τὸ σῶμα ἔτρεμε, τὰ χέρια του εἶχαν μουδιάσει, τὰ δόντια του χτυποῦσαν. Ἐκλεισε τὰ μάτια γιὰ νὰ τὰ προστατέψει ἀπὸ τὶς ριπὲς τοῦ χιονιοῦ, ὅταν ξαφνικὰ - τί παράξενο - ἄκουσε ἐκεῖνον τὸν ἦχο... Τὸν ἦχο τὸν χαρμόσυνο! Κουδουνάκια τρόικας! Ἐνα μαστίγιό ἀκούστηκε νὰ κροταλίζει, ἄλογα νὰ καλπάζουν ρυθμικά.

Ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἀπίστευτο! Στὰ μελανιασμένα χεῖλη του ἄνθισε ἓνα χαμόγελο. Ἀπὸ βάθος τοῦ δρόμου, θαμπὰ στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ὅλο καὶ πρὸ ξεκάθαρα, τὴν εἶδε. Εἶδε τὴν παραμυθένια τρόικα μὲ

τὰ ἀσημένια κουδουνάκια νὰ πλησιάζει φορτωμένη δῶρα διαλεχτά. Τὴν ὀδηγοῦσε ἕνας ροδομάγουλος ἄμαξᾶς μὲ γούνινο σκοῦφο, κόκκινη μῦτη καὶ πυκνὴ κυματιστὴ γενειάδα. Πίσω ἀπὸ τὴν τρόικα κάλπαζαν στρατιῶτες μὲ πορφυρὲς στολές, καβάλα σὲ περήφανα ἄλογα στολισμένα μὲ χρυσαφένιες φοῦντες...

Παραξενεύτηκε τὸ παιδί. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ αὐτὴ ἡ τρόικα φορτωμένη τόσα δῶρα; Καὶ οἱ καβαλάρηδες; Κάπου τοὺς ἤξερε. Κάπου τοὺς εἶχε ξαναδεῖ!

Ἡ τρόικα σταμάτησε μπροστὰ του, τὰ ἄλογα χρεμέτισαν, ὁ ἄμαξᾶς χαμογέλασε, ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἄμαξας πρόβαλε τὸ πρόσωπο τῆς πριγκιποπούλας.

- **Τὶ ὄμορφο δέντρο!** - Χαμογέλασε - **Ποῖος νὰ τὸ στολίσει ἄραγε;**

- **Ἐγώ!** Ἀποκρίθηκε τὸ παιδί.

- **Ἀλήθεια;**

- **Ναί.**

- **Ἔλα μαζί μου τότε. Ἔλα νὰ στολίσεις ἔτσι ὄμορφα καὶ τὸ ἔλατο τοῦ βασιλιᾶ, νὰ ζήσεις στὸ παλάτι μας παντοτινά.**

- **Δὲν πάω πουθενὰ χωρὶς τὸ δέντρο μου!** Ἀπάντησε τὸ ἀγόρι.

Ἡ πριγκιποπούλα ἔδωσε τότε ἐντολὴ καὶ οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλιᾶ ἔσκαψαν βαθιά, πήρανε τὸ δέντρο μαζί μὲ τὶς ρίζες του καὶ τὸ φύτεψαν σὲ μία πορσελάνινη γλάστρα, μετὰ τὸ φόρτωσαν στὴν τρόικα.

Γελώντας πρόσχαρα, ο άμαξας άπλωσε τὸ χέρι του, βοήθησε τὸ παιδί νὰ ανέβει στὴν άμαξα νὰ κάτσει πλάι του, τὰ άλογα στράφηκαν, τὸν κοίταξαν μὲ τὰ μεγάλα τους μάτια καὶ ρουθούνισαν άνυπόμονα.

Όλα τὰ κίτρια, ὅλα τὰ φανάρια, ὅλες οἱ βιτρίνες, τὰ πάντα, εἶχαν τὴν ἔξαφανιστεῖ. Μπροστὰ τους άνοιγόταν μία άπέραντη στέπα κι ἐκεῖ στὸ βάθος μέσα ἀπὸ τὰ διάφανα πέπλα τοῦ χιονιοῦ άχνοφαίνονταν μαγευτικοὶ οἱ μεγαλόπρεποι τροῦλοι κι οἱ άψιδωτὲς πύλες τοῦ ὀπάλινου παλατιοῦ!

Ὁ ροδομάγουλος άμαξας τράβηξε τὰ γκέμια. Κροτάλισε τὸ μαστίγιο, τὰ άλογα χύθηκαν χλιμιντρίζοντας μπροστὰ, καλπάζοντας ὅλο καὶ πιὸ γοργά... λὲς κι εἶχανε φτερά... Σὲ λίγο ἡ τρόικα κι ἡ άκολουθία της εἶχαν χαθεῖ στὸ βάθος τῆς χιονισμένης στέπας.

Τὸ χιόνι ποῦ συνέχισε ὀλοένα πιὸ πυκνὸ τὸ σιωπηλὸ χορὸ του ἔσβησε σχεδὸν άμέσως τὰ ἴχνη ἀπὸ τὶς ρόδες καὶ τὰ πέταλα τῶν άλόγων..

Λένε οἱ παλιοί...

Λένε οἱ παλιοὶ ὅτι τὸ πεζοδρόμιο ἐκεῖνο ἦταν κάποτε κάπως πιὸ φαρδύ, ὅτι φύτρωνε κάποτε κάποιον δέντρο ἐκεῖ.

Διηγοῦνται ἐπίσης οἱ παλιοὶ ὅτι ἕνα χριστουγεννιάτικο πρωὶ βρῆκαν στὴ ρίζα τοῦ δέντρου ξεπαγιασμένο ἕνα παιδί σκεπασμένο ἀπὸ τὸ χιόνι, τυλιγμένο σ' ἕνα τριμμένο παλτὸ χωρὶς κουμπιά, μὲ ἕνα γαλήνιο χαμόγελο, ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό του.

Λένε ἀκόμα ὅτι ἀπὸ τότε κάθε παραμονὴ Χριστουγέννων, γύρω στὰ μεσάνυχτα, κάτι παράξενο συμβαίνει, κάτι ποῦ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐξηγήσει. Ἐνα σμᾶρι πυγολαμπίδες τριγυρνοῦν ἐπίμονα τρεμοσβήνοντας σὲ ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, λὲς καὶ κάτι άναζητοῦν, λὲς καὶ γυρεύουν νὰ θυμηθοῦνε κάτι, ὅτι ἕνας άνεμος άναπάντεχος φέρνει, ποῖος ξέρει ἀπὸ ποῦ, άνάλαφρες σαπουνόφουσκες καὶ χρυσόχαρτα άστραφτερά, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα ὑπέροχον πεφταστέρι διαγράφει στὸν οὐρανὸ μία φαντασμαγορικὴ τροχιά καὶ πέφτει στὸ σημεῖο ἀκριβῶς ἐκεῖνο.

Ἔτσι λένε...

Ποιὸς ξέρει;